

זהר הקדוש

עם ביאור
הפטר והפסוק

פרשת שופטים + סוד על פי שנים עדים

ומוסיף לבאר הטעם שאינו מכניס את השם"ה גידים לחשבון 'אבני ביתו', משום **דְּהָכִי אוֹקְמוּהָ מֵאֲרֵי מִתְנִיתִין** - שהרי כך העמידו בעלי המשנה (מסכת שמחות חיבט הקבר פרק א), **רָשַׁע עֲוֹנוֹתָיו חֲקוּקִים לוֹ עַל עֲצֻמוֹתָיו, וְהָכִי -** ולכן הוא גם להיפך אצל הַצַּדִּיק, שְׁזָכִירוֹתָיו חֲקוּקִים לוֹ עַל עֲצֻמוֹתָיו, ולכן הזכיר רק את העצמות ולא את הגידים, משום שלא נרשמו מעשיו על הגידים.

ומסיים, **וּבְגִין כֵּן** - ומשום זה, שכל המעשים נחקקים בעצמות, **אָמַר דָּוִד** שהיה צדיק, את הפסוק (תהלים לה י) **'כָּל עֲצֻמוֹתַי תִּאמְרָנָה ה' מִי כְמוֹךְ'**, כלומר, שכל עצמותיו היו מנוקים מכל עון, ורק ה' שלט עליהם, הרי שרמ"ח אבריו של האדם הם מעידים על מעשיו.

אחר שביאר ש'קורות ביתו' הכוונה על נפשו של האדם, ו'אבני ביתו' הכוונה על עצמותיו, מבאר עתה פירוש אחר להיפך, ש'קורות ביתו' הם עצמותיו של האדם, ו'אבני ביתו' הם נפשו של האדם.

עוד יש לפרש פירוש אחר, **וּבְגִינָה אֲתָמַר** - ואשר בגלל כך למדנו, **וּמִי מְעִידִין עַל הָאָדָם קוֹרוֹת בֵּיתוֹ**, ש'קורות ביתו' הכוונה על גְרָמִין - העצמות, שמעמידים את האדם כמו הקורות שמעמידות את הבית, וגם שהם **בְּגִינִין עַל מוֹחָא** - בנויים על המוח, **דְּאִיהוּ מִיָּא** - שהמוח הוא נקרא מים, ומביא ראיה, **וְעֲלִיָּהוּ קָא רְמִיז** - ועליהם רומז הפסוק (שם קד ג) **'הַמְקַרָּה בְּמֵים עֲלִיּוֹתָיו'**, ופירוש תיבת **'הַמְקַרָּה'** הוא מְלִשׁוֹן קוֹרוֹת, דהיינו העצמות, שבנויים על מים שהוא מוח העצמות, הרי ש'קורות ביתו' היינו עצמותיו. ופירוש 'אבני ביתו' היינו קירות הלב, וכמו שנאמר (חבקוק ב יא) **'כִּי אֶבֶן מְקִיר תַּעֲקֶה וְכַפְּסֵי מַעַץ יַעֲנֶנָּה'**, הרי שעל 'אבני ביתו' יסד לישון קיר.

כעת יבאר, שמלאכת כתיבת המעשים נעשית על ידי יחוד תפארת שהוא בסוד גוון לבן, עם מלכות שהוא בסוד גוון שחור, ולכן כל כתיבה הוא בסוד 'כתב שחור על גבי לבן', אולם בגוף 'כתב שחור' ייחלק השחרות שבכתב, שאם הכתיבה היא על עוונות, אז נכתבים בגוון תכלת, שהוא מעורב שחור עם כחול, ואם הכתיבה היא על הזכיות, אז נכתבים בגוון שחור ממש:

ושואל, **וְאָמַאי** - ולמה העונות נחקקים דווקא **בְּגִרְמִין** - בעצמות, **יְתִיר** - יותר ממה שנחקקים ב**בְּשָׂרָא וּמִשְׁכָּא** - בבשר וגידים ועור.

ומשיב, **בְּגִין דְּבְּגִרְמִין אֵינֻן חַוּוֹרִין** - משום שהעצמות הם לבנים, ומפרש, **וּבְכִתְבָא אוֹפְקָא** - וכתב שחור שהוא מלכות, **לָא אֶשְׁתַּמוּדְעָא** - אינו ניכר **אֶלָּא מְגוּ** - מתוך נייר **חַוּוֹרו** - לבן שהוא תפארת, שהרי על ידי הכתיבה מייחד תפארת ומלכות, ומביא ראיה, **כְּגוֹוָא דְּאִוּרִיָּתָא** - כמו התורה, **דְּאִיהִי חַוּוֹרו מְלָגָאו** - שהיא לבנה מבפנים, כלומר, שהתורה שבכתב היא בחינת תפארת, ונתגלה על ידי **אוֹכְס מְלַבְר** - שחור מבחוץ, היא התורה שבעל פה שהיא בחינת מלכות, וגם התורה שבעל פה שהיא מלכות, מגלה רק מה שכתוב בתורה שבכתב שהוא תפארת, הרי גילוי הכתיבה הוא על ידי שמיידח תפארת ומלכות.

ומפרש, שכאשר הזכיות נכתבות, אז הכתב הוא **אוֹכְס** - שחור ממש, ונכתב על גבי **חַוּוֹר** - לבן, ולכן הם **חֲשָׁף** מצד גוון השחור, **וְאוֹר** מצד גוון לבן, **וְאוֹלָם אֵית** - יש כתיבה, שהוא גם בחינת **חֲשָׁף** מצד שנקרא כתב שחור, אולם גוון האמיתי הוא **תְּכֵלֶת**, שרומז על כליון חרוץ, והיינו שככותב את

במאמר שלפנינו מבאר הזוהר את המצוה המוטלת על האדם להעיד בחבירו, ומבאר עוד כי כשם שכאן למטה אין עדות פחות משנים, כך גם למעלה ישנם שני עדים המעידים על כל מעשיו של האדם, ומביא דוגמאות של כמה מיני עדים המעידים על מעשיו של האדם.

'לָא יָקוּם עַד אַחַד בְּאִישׁ לְכָל עוֹן וְגו', על פי **'שְׁנֵי עֲדִים אוֹ עַל פִּי שְׁלֹשָׁה עֲדִים יָקוּם דְּבָר'** (דברים יט טו). **פְּקוּדָא דָּא**, להעיד עדות בפני דין, **דְּלָא יַפְסִיד חֲבֵרְיָה מְמוֹנָא בְּגִינְיָה, אוֹ אֵית לִיה עֲדוֹת בְּתַרְיָה. וְלִית סְהַדוּתָא פְּחוֹת מִתְרִין, הָדָא הוּא דְכְּתִיב 'עַל פִּי שְׁנַיִם עֲדִים וְגו'** יקום דְּבָר, **לָא יָקוּם עַל פִּי עַד אַחַד. וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּהָ מֵאֲרֵי מִתְנִיתִין, מִי מַעִיר עַל הָאָדָם, קִירוֹת בֵּיתוֹ. וְלָא עוֹד אֶלָּא אֲנָשֵׁי בֵּיתוֹ מַעֲדִין עֲלָיו. מֵאֵי קִירוֹת בֵּיתוֹ. אֵינֻן קִירוֹת לְבוֹ. (ישעיה לח ב) 'וַיִּסַּב חֲזַקְתָּהוּ פְּנֵיו אֶל הַקִּיר, וְאוֹקְמוּהָ רַבְּנֵי, מְלַמֵּד שֶׁהַתְּפִלָּל חֲזַקְתָּהוּ מִקִּירוֹת לְבוֹ.**

אֲנָשֵׁי בֵּיתוֹ, אֵינֻן רַמ"ח אַבְרָיִם דִּילִיה. דְּהָכִי אוֹקְמוּהָ מֵאֲרֵי מִתְנִיתִין, רָשַׁע עֲוֹנוֹתָיו חֲקוּקִים עַל עֲצֻמוֹתָיו. וְהָכִי צַדִּיק, וְכִוּוֹתָיו חֲקוּקִים לוֹ עַל עֲצֻמוֹתָיו. וּבְגִין כֵּן אָמַר דָּוִד (תהלים לט י) 'כָּל עֲצֻמוֹתַי תִּאמְרָנָה, וּבְגִינָה אֲתָמַר, וּמִי מְעִידִין עַל הָאָדָם קוֹרוֹת בֵּיתוֹ. גְּרָמִין בְּגוֹיִין עַל מוֹחָא דְּאִיהוּ מִיָּא. וְעֲלִיָּהוּ קָא רְמִיז, (תהלים קד ג) 'הַמְקַרָּה בְּמֵים עֲלִיּוֹתָיו', הַמְקַרָּה לְשׁוֹן קוֹרוֹת. וְאָמַאי בְּגִרְמִין יִתִּיר מִבְּשָׂרָא וּגְדִין וּמִשְׁכָּא. בְּגִין דְּבְּגִרְמִין אֵינֻן חַוּוֹרִין, וּבְכִתְבָא אוֹפְקָא, לָא אֶשְׁתַּמוּדְעָא אֶלָּא מְגו חַוּוֹרו. כְּגוֹוָא דְּאִוּרִיָּתָא, דְּאִיהִי חַוּוֹרו מְלָגָאו, אוֹכְס מְלַבְר. אוֹכְס וְחַוּוֹר, חֲשָׁף וְאוֹר. וְאֵית חֲשָׁף תְּכֵלֶת,

לאחר שכתב בכללות שיש שני עדים המעידים על מעשיו של האדם, מבאר בפרטות מה הם העדים, שהרי שני גורמים יש המביאים את האדם לידי חטא, האחד היא נפשו החיונית של האדם, שהעוונות דבוקים שם, והשני הם אבריו של האדם, שעושים את החטא בפועל ממש, ומבאר, שמכיון שהם הגורמים לחטא, הכרת פניהם ענת בהם, והן הם השני עדים המעידים על מעשיו ומעללי האיש:

ושואל, **מֵאֵי** - מה הכוונה **שְׁקִירוֹת בֵּיתוֹ** מעידים על האדם, ומשיב, **אֵינֻן** - אלו הם הנפשות של האנשים, אשר משכן הנפש הוא **בְּקִירוֹת לְבוֹ**, ומביא ראיה, שהרי כתוב (ישעיה לח ב) **'וַיִּסַּב חֲזַקְתָּהוּ פְּנֵיו אֶל הַקִּיר וַיִּתְפַּלֵּל אֵל ה'**, שמשמעו, שחזקתו המלך התפלל כשפניו אל הקיר, **וְאוֹקְמוּהָ** - והעמידוהו **רַבְּנֵי** בגמרא (ברכות י) **'מְלַמֵּד שֶׁהַתְּפִלָּל חֲזַקְתָּהוּ מִקִּירוֹת** - מפנימיות **לְבוֹ**, הרי, ש'קירות הבית, מרמז על קירות ליבו, אשר שם משכן הנפש.

ושואל עוד, ומי הם **אֲבְנֵי בֵּיתוֹ** שמעידים על האדם, ומשיב, **אֵינֻן** - אלו הם **רַמ"ח אַבְרָיִם דִּילִיה** - שלו, שהם עצמותיו של האדם, שהם בית לנשמתו של האדם.

כתוב (דברים יט טו) **'לָא יָקוּם עַד אַחַד בְּאִישׁ לְכָל עוֹן וְגו'** ולכל חטאת בכל חטא אשר יחטא על פי שני עדים או על פי שלשה עדים יקום דְּבָר', וקשה, שהרי מתחילת הפסוק 'לא יקום עד אחד', משמע, שעד אחד הוא שאינו מעיד, אבל שני עדים יכולים להעיד, ואם כן למה סיים וכפל בפסוק 'על פי שני עדים או על פי שלשה עדים יקום דבר'.

ומתרץ, שכפל הלשון בא ללמדנו, **דְּפְקוּדָא דָּא** - שמצוה זו, היא לחייב להעיד עדות לזכות את חבירו **בְּבֵית דִּין**, כדי **דְּלָא יַפְסִיד חֲבֵרְיָה מְמוֹנָא בְּגִינְיָה** - שלא יפסיד חבירו ממון בגללו, ולכן כפל וסיים 'על פי שני עדים או על פי שלשה עדים יקום דבר', להשמיענו שיש מצוה להעיד על חבירו, ואין זו זכות בלבד לומר שאם אינו רוצה להעיד הרשות בידו. ומוסיף, שמצות הגדת עדות היא רק בתנאי, **אֵי אֵית לִיה** - אם יש לו אדם

אחר שגם יודע להעיד עדות **בְּהִדִּיה** - עמו, וְאוֹלָם לִית סְהַדוּתָא פְּחוֹת מִתְרִין - אין עדות פחות משני אנשים, ולכן אם הוא עד אחד, או יש לו עדות שאינה מועלת, עבירה בידו להעיד, **וְהָדָא הוּא דְכְּתִיב - וְזוֹהוּ שְׁנֵי עֲדִים (שם יז ו) 'עַל פִּי שְׁנַיִם עֲדִים (וְגו'), יָקוּם דְּבָר' אוֹ שְׁלֹשָׁה עֲדִים יוֹמַת הַמֵּת לָא (יקום) יוֹמַת עַל פִּי עַד אַחַד'** שמשמעו, שמצות עדות, הוא דווקא כששנים מעידים.

ומוסיף, **וּבְגִין דָּא** - ובגלל זה שאין עדות פחות משנים, **אוֹקְמוּהָ מֵאֲרֵי מִתְנִיתִין** - העמידו התנאים בעלי המשנה (תענית יא) ושאלו, **'מִי מְעִיד עַל מַעֲשֵׂי הָאָדָם** לאחר מיתתו, ותירצו **קִירוֹת** - כותלי **בֵּיתוֹ** מעידים עליו, **וְלֹא עוֹד, אֶלָּא** גם **אֲבְנֵי בֵּיתוֹ מְעִידִין עֲלָיו**, הרי שיש כאן שני עדים, אחד קירות ביתו, ואחד אבני ביתו, וכפי שיתבאר עניינם בסמוך.

העוונות, וְעַל כתיבת העוונות **אֶתְמַר בִּיה** - נאמר בה (תהלים קלט ב) **גַּם חֲשֵׁךְ לֹא יַחְשִׁיךָ מִמֶּךָ**, כלומר, גם כתב שחור בסוד גוון תכלת, גם אינו חשור לגמרי, כי מפי עליון לא תצא הרעות.

ומסיים, ולעולם גם **תְּכַלֵּת** וגם **אוֹכֵם** - שחור, **אִיהוּ נֹקְבָא** - הם בחינת נקבה, שהיא מלכות **לְגַבִּי** גוון **חֲזוּרוּ** - הלבן, שהוא תפארת, ותלוי בהנהגת בני ישראל, שאם מיטיבים מעשיהם, אזי נכתב בכתב שחור על גבי לבן, ואם חלילה מתנהגים שלא כשורה, אזי נכתב בכתב תכלת על גבי לבן, ובשניהם מתייחדים בסוד תפארת ומלכות.

הרי שמלאכת הכתיבה נצרכה ליחוד תפארת ומלכות, ובוה מתרץ למה נחקקו המעשים על העצמות משום שהם בסוד גוון לבן, בחינת תפארת, ושייך לכתוב עליהם עם כתב שחור או תכלת, ויתייחד תפארת ומלכות, ואולם בשר גידים ועור שהם עצמם הם בסוד מלכות, אי אפשר לחקוק עליהם מעשיו, שהרי לא יתייחדו על ידיהם תפארת ומלכות.

מבאר הטעם שהעצמות מעידים על מעשיו, ולא נחקקו מעשיו בבשר גידים ועור, משום שהעצמות יעמדו לתחיית המתים:

ומתרץ עוד טעם למה דווקא העצמות מעידים, **וְלֹא עוֹד, אֶלָּא** שאינו שייך שבשר גידים ועור יעידו על מעשיו, שהרי הם מתבלים בעפר, מה שאין כן **דְּגוּפָא עַל גְּרָמִין** - הגוף על עצמותיו **עֲתִיד לְמִיקָם** - לקום בתחיית המתים, **וּבְגִין דָּא זְכוּוֹי וְחוּבוּי חֲקוּקֵי עַל גְּרָמִין דִּילֵיהּ** - ובגלל כן, הזכיות והעוונות חקוקים על עצמותיו, כדי שיעידו על מעשיו, **וְאִם יִזְכֶּה** האדם שיעידו שעשה מצוות, **יְקוּם גּוּפָא עַל גְּרָמִין דִּילֵיהּ** - יקום גופו לתחייה על העצמות שלו, **וְאִי לֹא** - ואם לא יזכה האדם, ויעידו שעשה עבירות, **לֹא יְקוּם גּוּפוּ, וְלֹא יֵהָא לִיה תְּחִיַּת הַמֵּתִים**.

ומוסיף, **וְלֹא עוֹד** - לא די בעדותם של נפשו והעצמות, שהרי אדם קרוב אצל עצמו, **אֶלָּא צְרִיכִים תְּרִין סְהָדִין** - שני עדים נוספים **דְּאִינֻן** שהם יעידו על **בְּרַ נֶשׁ** - האדם, והם בספירות העליונות, הרמוזים בעין **רוּאָה** מצד החכמה, **וְאוּזֵן שׁוֹמֵעַ** מצד הבינה, ומכל מקום אין כתיבת העוונות בספירות העליונות אלו, רק בספירות התחתונות, שנקראים **בֵּית דִּין**, שרומז על חסד גבורה תפארת, אשר שם נכתבים העוונות **כְּסוּפֵר, וְדָן** את **חוּבוּי** - עוונותיו, אם פגם בצד החסד או הגבורה או התפארת.

וְלֹא עוֹד - לא די בעדותם של נפשו והעצמות, ועין ואוזן, **אֶלָּא צְרִיכִים דְּשִׁמְשָׁא** - שהשמש מצד התפארת, בסוד בית דין של מעלה, **וְסִיְהָרָא** - הלבנה מצד המלכות, בסוד בית דין של מטה, **דְּסְהָדִין עַל בְּרַ נֶשׁ** - שיעידו גם הם על האדם, כדי שיצטרפו בית דין של מעלה ושל מטה, להעיד על האדם. ומביא ראיה, **כְּמָה דְּאוּקְמוּנָה** - כמו שהעמידוה בזהר (ח"א קיד): על הפסוק (שם פא ד) **תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפֵר בַּפֶּסֶח לְיוֹם חַגְגּוֹ, וְשׁוּאֵל מַאי** - מהו **בַּפֶּסֶח**, שנדע מתי צריכים לתקוע בשופר ביום ההוא, ומשיב, **בְּיוֹמָא דְּסִיְהָרָא מִתְּפַסָּה** - ביום שהלבנה היא המלכות, מתכסה בו, שהיא יום ראש השנה אזי, צריכים לתקוע בשופר.

וְאֶתְמַר בִּיה (תהלים קלט יב) **גַּם חֲשֵׁךְ לֹא יַחְשִׁיךָ מִמֶּךָ** ו**תְּכַלֵּת אוֹכֵם, אִיהוּ נֹקְבָא לְגַבִּי חֲזוּרוּ. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא דְּגוּפָא עַל גְּרָמִין עֲתִיד לְמִיקָם. וּבְגִין דָּא זְכוּוֹי וְחוּבוּי חֲקוּקֵי עַל גְּרָמִין דִּילֵיהּ, וְאִם יִזְכֶּה יְקוּם גּוּפָא עַל גְּרָמִין דִּילֵיהּ. וְאִי לֹא, לֹא יְקוּם, וְלֹא יֵהָא לִיה תְּחִיַּת הַמֵּתִים. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא תְּרִין סְהָדִין אִינֻן עַל בְּרַ נֶשׁ, עֵין רוּאָה וְאוּזֵן שׁוֹמֵעַ, וּבֵית דִּין כְּסוּפֵר, וְדָן חוּבוּי. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא שִׁמְשָׁא וְסִיְהָרָא סְהָדִין עַל בְּרַ נֶשׁ, כְּמָה דְּאוּקְמוּנָה** (תהלים פא ד) **תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפֵר בַּפֶּסֶח לְיוֹם חַגְגּוֹ. מַאי בַּפֶּסֶח, בְּיוֹמָא דְּסִיְהָרָא מִתְּפַסָּה. וְאֶתְמַר מִתְּפַסָּת. בְּגִין דְּכַד מְטִי רֹאשׁ הַשָּׁנָה, יִיְתִי סְמָאֵל לְמַתְּבַע דִּינָא לְבַנּוּי קַמִּי קוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא, וְהוּא יִימָא לִיה דִּינֵי סְהָדִין, וְהוּא יִיְתִי לְשִׁמְשָׁא עֲמִיה. אוּל לְמִינֵי סִיְהָרָא, וְהוּא מִתְּפַסָּא. בְּאֵן אֶתְר מִתְּפַסָּת. אֶלָּא סְלִיקַת, לְתַחוּא אֶתְר, דְּאֶתְמַר בִּיה בַּמְּכוּסָה מִמֶּךָ אַל תַּחְקוּר, לְפִינֵי סָא לִיה עַל בְּנֵהָא.**

וְתֵאִי הוּא דְּאֶמַר קְרָא, תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפֵר בַּפֶּסֶח לְיוֹם חַגְגּוֹ, לְאֶתְר דְּבִיה סְלִיקַת שְׂכִינְתָא, דְּאֶתְמַר בִּיה וּבַמְּכוּסָה מִמֶּךָ אַל תַּחְקוּר, וְחוּבִין בְּאֶתְפַסֵּיא, תַּמָּן צְרִידָא לְמִידָן בִּינּוּ לְבִין קוּנּוּ. וְחוּבִין דְּאֶתְגַּלְגַּיא דְּעֵבֵר לֹזֵן, אֶתְמַר (משלי כח יג) **מְכַסֶּה פִּשְׁעֵיו לֹא יִצְלִיחַ, דְּשְׂכִינְתָא מְסַטְרָא דְּכֶתֶר אִיהוּ עֲלֵמָא דְּאֶתְפַסֵּיא, וְאוּקְמוּנָה מְאָרִי מְתַנִּיתֵין, דְּצְרִידָא בְּרַ נֶשׁ לְחַבְרָא לֵה לְתַחוּא אֶתְרָא. כְּהוּא זְמָנָא מְטִי זְמָנָא דְּרַחֲמֵי, וְאֶעֱבֵר דִּינָא. וּבְגִין דָּא לְחַבְרִיה אֶמַר לְזַכָּאָה לִיה בְּעֻדוּתֵיהּ, אֲבָל לְרִשָּׁע אִין מְזַבִּין לוּ.**

ושואל, **וְאֶמַי מִתְּפַסָּת** - ולמה מתכסה הלבנה בראש השנה, ומשיב, **בְּגִין דְּכַד מְטִי** - משום כשמגיע יום ראש השנה, שאז הוא זמן שליטת הגבורה בעולם, **יִיְתִי** - יבוא **סְמָאֵל** לפני הבית דין העליון, **לְמַתְּבַע דִּינָא לְבַנּוּי קַמִּי קוּדְשָׁא בְּרִידָא הוּא** - לתבוע דין על בני ישראל, לפני הקדוש ברוך הוא, על מה שפגמו בעוונותיהם, **וְהוּא** - כלומר, הקדוש ברוך הוא, **יִימָא לִיה** - יאמר לו לסמאל הרשע **דִּינֵי סְהָדִין** - שיביא עדים לאמת את טענותיו, **וְהוּא יִיְתִי לְשִׁמְשָׁא עֲמִיה** - יביא עמו את השמש, שהוא התפארת, שגם הוא מסכים על הדין, **אֶזְל** - ילך סמאל הרשע **לְמִינֵי סִיְהָרָא** - להביא עד השני **סִיְהָרָא** - הלבנה, שהוא המלכות, שהיא נפגמה על ידי עוונות התחתונים, **וְהוּא מִתְּפַסָּא** - מתכסית, כדי שלא יהיו לו שני עדים. ושואל, **בְּאֵן אֶתְר מִתְּפַסָּת** - באיזה מקום המלכות מתכסית, ומשיב, **אֶלָּא, המלכות סְלִיקַת לְהוּא אֶתְר** - עולה לאותו מקום, שהוא כתר, **דְּאֶתְמַר בִּיה** - שאמרו עליו (חגיגה ג) **בַּמְּכוּסָה מִמֶּךָ אַל תַּחְקוּר**, כדי **לְפִינֵי סָא לִיה עַל בְּנֵהָא** - לפיכך לה' על מעשה בניו, שהרי בכתר כל העוונות נתקנים, ומפרש, **וְהוּא דְּאֶמַר קְרָא** - וזה הוא שאמר הכתוב **תִּקְעוּ בַּחֲדָשׁ שׁוֹפֵר בַּפֶּסֶח לְיוֹם חַגְגּוֹ, שהכוונה, לְאֶתְר** - למקום הכתר **דְּבִיה סְלִיקַת שְׂכִינְתָא**, ששם עלתה השכינה, שהיא המלכות, **דְּאֶתְמַר בִּיה** - שאמרו עליו, **וּבַמְּכוּסָה מִמֶּךָ אַל תַּחְקוּר**, והואיל שהכתר הוא מקום מוכסה, לכן כל **חוּבִין בְּאֶתְפַסֵּיא** - העוונות הם בסתר, וסמאל הרשע אינו מוצא שם עוונות לקטר על ישראל, ונמצא **דְּתַמָּן צְרִידָא לְמִידָן בִּינּוּ לְבִין קוּנּוּ** - ששם צריכים לדון העוונות בין הכתר לבין קונו, ואין סמאל הרשע יכול לקטר בדיו. ומוסיף, וכל זה הוא בעבירות שבין אדם למקום, שהם עבירות מכוסות מעיני בשר, אבל **חוּבִין דְּאֶתְגַּלְגַּיא דְּעֵבֵר לֹזֵן** - העבירות הגלויים שעשה, והיינו בין אדם לחבירו, עליו **אֶתְמַר** - נאמר (משלי כח יג) **מְכַסֶּה פִּשְׁעֵיו לֹא יִצְלִיחַ**, כלומר, שלא יצליח לכסות את העבירות בכתר, אלא צריך לרצות את חבירו. ומסיים, **דְּשְׂכִינְתָא מְסַטְרָא דְּכֶתֶר** - שהרי השכינה היא המלכות כשעולה לכתר, **אִיהוּ עֲלֵמָא דְּאֶתְפַסֵּיא** - היא עולם הנסתר, **וְאוּקְמוּנָה מְאָרִי מְתַנִּיתֵין** - והעמידו בעלי המשנה, **דְּצְרִידָא בְּרַ נֶשׁ לְחַבְרָא לֵה לְתַחוּא אֶתְרָא** - שצריך האדם לחבר לה מלכות למקום ההוא, שהוא כתר, **וּבְהוּא זְמָנָא** - ובזמן ההוא שהמלכות נמצאת בכתר, **מְטִי זְמָנָא דְּרַחֲמֵי, וְאֶעֱבֵר דִּינָא** - מגיע זמן הרחמים מצד הכתר, והדין מעוונות בני ישראל עובר, על ידי הוידוים והתשובה של בני ישראל.

וחוזר לעניין הגדת עדות, **וּבְגִין דָּא** - ובגלל זה, שהכתר מלבין את פגמי המלכות למעלה, הכי נמי אם יודע להעיד **לְחַבְרִיה** - על חבירו, כאן בעולם הזה, **אֶמַר** שמצווה **לְזַכָּאָה לִיה בְּעֻדוּתֵיהּ** - לזכות את חבירו על ידי עדותו, **אֲבָל** להעיד על **רִשָּׁע** שדינו מבואר (עבודה זרה כו:) שמורידין ולא מעלין, **אִין מְזַכִּין לוּ** על ידי עדותו, דוגמת הכתר שמעביר עוונות רק לשבים.

וחוזר לעניין הגדת עדות, **וּבְגִין דָּא** - ובגלל זה, שהכתר מלבין את פגמי המלכות למעלה, הכי נמי אם יודע להעיד **לְחַבְרִיה** - על חבירו, כאן בעולם הזה, **אֶמַר** שמצווה **לְזַכָּאָה לִיה בְּעֻדוּתֵיהּ** - לזכות את חבירו על ידי עדותו, **אֲבָל** להעיד על **רִשָּׁע** שדינו מבואר (עבודה זרה כו:) שמורידין ולא מעלין, **אִין מְזַכִּין לוּ** על ידי עדותו, דוגמת הכתר שמעביר עוונות רק לשבים.

וחוזר לעניין הגדת עדות, **וּבְגִין דָּא** - ובגלל זה, שהכתר מלבין את פגמי המלכות למעלה, הכי נמי אם יודע להעיד **לְחַבְרִיה** - על חבירו, כאן בעולם הזה, **אֶמַר** שמצווה **לְזַכָּאָה לִיה בְּעֻדוּתֵיהּ** - לזכות את חבירו על ידי עדותו, **אֲבָל** להעיד על **רִשָּׁע** שדינו מבואר (עבודה זרה כו:) שמורידין ולא מעלין, **אִין מְזַכִּין לוּ** על ידי עדותו, דוגמת הכתר שמעביר עוונות רק לשבים.

וחוזר לעניין הגדת עדות, **וּבְגִין דָּא** - ובגלל זה, שהכתר מלבין את פגמי המלכות למעלה, הכי נמי אם יודע להעיד **לְחַבְרִיה** - על חבירו, כאן בעולם הזה, **אֶמַר** שמצווה **לְזַכָּאָה לִיה בְּעֻדוּתֵיהּ** - לזכות את חבירו על ידי עדותו, **אֲבָל** להעיד על **רִשָּׁע** שדינו מבואר (עבודה זרה כו:) שמורידין ולא מעלין, **אִין מְזַכִּין לוּ** על ידי עדותו, דוגמת הכתר שמעביר עוונות רק לשבים.

נפשי צמאה לדעת כל רז סודך

זוהר הקדוש המבואר < עם פירוש "הכתר והכבוד" ביאור בשפה ברורה הפותח את לב הלומד, עם מקורות וביאורים על פי גדולי המפרשים

מרכז הזמנות: 1800-22-55-66 | אודות: 071-437-0054 | אידיש: 0176-8806-44-20 | לשייך בתיבת הספרים המומלצות